

MARIETTE
LINDSTEINOVÁ

SEKTA

Thriller inspirovaný skutečným příběhem

≡ KNIHA ZLIN

Sekta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Mariette Lindsteinová

Sekta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

MARIETTE LINDSTEINOVÁ
SEKTA

MARIETTE LINDSTEINOVÁ

SEKTA

v překladu Martina Severýna

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Mariette Lindstein, 2015
by Agreement with Enberg Agency
Translation © Martin Severýn, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7662-064-3
ISBN e-knihy 978-80-7662-089-6 (1. zveřejnění, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-090-2 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-088-9 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

PROLOG

Leží potmě vzhůru už dlouho. Čas počítá na nádechy a výdechy. Jeden nádech trvá tři vteřiny. Výdech další tři. Ze vteřin skládá minuty. Brzy uplyne hodina. Nastane čas.

Tma je neproniknutelná. Žádné stíny, obrysy ani číslice digitálních hodin. Připadá si jako bez tíže, jako by se vznášela. Počítání ji však udržuje vzhůru, beztak by takhle napjatá neusnula. Nedokáže se zbavit pochybností. Strach z neúspěchu jí rozechvívá nervy jako struny na rozladěných houslích. Myšlenky jí zahalil mlhavý závoj úzkosti. Nejlip udělá, když bude jen dýchat, na nic nemyslet, jen čekat, dokud nenastane čas.

Od okna se ozve slabý šramot, který zesílí ve vytrvalé bubnování. Déšť, navzdory všem předpovědím prší. Proklíná ty, kdo je připravují, a zvažuje, jak obtížné asi bude běžet lesem v dešti.

Pak to přijde. Opatrně se vysouká zpod přikrývky a klekne si na podlahu. Rukama zašátrá pod postelí. Nahmátne batoh, který obsahuje vše, co potřebuje, a přitom je skoro prázdný. Má tu připravené tenisky, takové, do kterých se jen vklouzne, na nějaké zavazování tkaniček není čas. Opatrně si oblékne větrovku omotanou kolem batohu a natáhne si boty. Tělo má těžké, jako ve snách.

Z jedné z postelí se ozve zamumlání, ztuhne. Kdosi se na lůžku otočí, až lamely zapraskají. Vyčkává, dokud se pokojem opět nenese jen hluboké oddechování. Posledních pár kroků. Najde kliku a vezme za ni. Dveře se pootevrou a zavane sem studený vzduch z chodby. Venkovní noční osvětlení barví bílé stěny do žlutava. Připadá jí, jako by chodbou klouzala. Vezme za těžké železné dveře, za nimiž jsou schody do sklepa, kde se nachází hlavní elektrický spínač. Teď, nebo nikdy.

V sázce je všechno. Deset, nanejvýš patnáct minut, víc nemá. Pak si všimnou, že zmizela. Všechny postupy zná až příliš dobře. Po zklidnění prvotního zmatku se všichni shromáždí a zaměstnanci se spočítají. Potom začne hon na člověka.

Nebojím se, ničeho se nebojím.

V duchu si ta slova opakuje jako nějakou mantru. Párkrát se zhluboka nadechne. Pořád ještě si to může rozmyslet. Vrátit se. Vlést zpět do zahřáté postele. Pokud však neuteče teď, neudělá to nikdy. Je to nesnesitelná myšlenka, která jí opět vlije odvahu do žil.

Jakmile zatáhne za páku jističe, cvakne to, zapraská a kolem se rozprostře černočerná tma, až se jí v nastalé prázdnotě zamotá hlava a ona zavravorá, chytne se stěny, tápavě hledá cestu k nouzovému východu a dveře otevře. Opře se do ní ledový, vlhký průvan. Déšť zakrývá nádvoří jako neprostopupná opona, už docela rozmácel trávník, který jí okamžitě hladově spolkne nohu.

Rozběhne se, tráva šustí. Utíká otevřeným prostranstvím. Při troše smůly ji někdo zahlédne z oken panství. Nic se však nestane. Slyší jen bubnování deště o střechu, vodu valící se z okapů a dusot vlastních kroků.

O zeď stojí opřený zahradnický žebřík. Díkybohu.

Musí se přes ni dostat rychle, brzy se spustí náhradní agregát, dvůr zalije světlo a ostnatý drát nad hranou zdi jí uštědří pořádnou ránu.

Vyleze po žebříku, tápavě našlápne mezi pichlavé ostny elektrického plotu a stoupne na kluzkou zeď.

O tomhle okamžiku snila. Toužila po něm, ale zároveň ji děsil. Z druhé strany už není návratu. Zachvěje se vzrušením, poté se jí však opět zmocní strach.

Nejprve hodí dolů batoh, pak sebere veškeré síly a skočí. Přes ostnatý drát, pryč od nebezpečí, které nechává za zády, vpřed do temnoty. Při doskoku se jí zvrtno noha. Položí na ni ruku, bolest ustoupí. Pátrá pohledem, kde začíná pěšina.

Spatří ji. Běží po cestě jako šílená. Občas mine odbočku, div že nevběhne do křoví, pokaždé se ale na stezku zase vrátí. Pluje na vlně adrenalinu. Kupředu. Jen kupředu, na ničem jiném nezáleží.

Nebojím se, ničeho se nebojím.

Snaží se rozeznávat terén pod nohama. Přeskakuje plazi-vé kořeny křížící pěšinu. Srdce jí buší, v hrudi hoří oheň. Za ní se na panství rozhouká alarm. Pátravý paprsek reflektoru se odráží v listoví. Teď na chvíli zavládne chaos. Pak začne systematický záťah.

Mokrý oblečení na ní těžkne, batoh ji řeže do ramen. Konečně se mezi stromy objeví světlo. Už se dostala kousek od svého úkrytu. Tak blízko!

Zpomalí. Zastaví se.

Pohledem najde místo, kde pěšina končí. V lese cosi zapraská.

Srdce jí vyskočí až do krku. Svaly jí v panice ztuhnou. Mezi stromy přichází on, zastaví se kus před ní. Nemá šanci, není kam utéct. Po obou stranách stezky je neprostupný terén.

Pocítí nesmírné zklamání. Žaludek se jí stáhne do obrovského tvrdého uzlu.

Jak je tohle vůbec možné? A přece se to děje. Přece stojí přímo před ní.

Kdesi štěká pes. Alarm houká.

Nakonec si ještě vybaví ten hlas. Vybledlá vzpomínka, která se najednou vrátí.

Odsud se nikdy nedostaneš. Jen abys to věděla.

Ve spáncích jí pulzuje krev.

Před očima se jí rozletí tisíce jisker.

Pak se jí v prudkých nárazových vlnách zmocní závrať a všechno se ponoří do tmy.

Nechám čmeláka poletovat v miniaturním akváriu kolem dokola. Snaží se pláchnout, nasupeně bzučí, ale jen s tupými údery naráží do stěn.

Pak to na chvíli vzdá a usedne na linoleum na dně.

Nadzvednu skleněný poklop, pomalu a opatrně. Zadržím dech a zasouvám dovnitř ruku, držím v ní špendlík. Uplyne ani ne tisícina vteřiny a přišpendlím čmeláka pevně k podlážce. Zuřivě bzučí, v šíleném, nesmyslném tanci se kroutí kolem špendlíku. Křídélka freneticky kmitají, nikam ho však neodnesou. Vyjmu podlážku z akvária, postavím ji před sebe a vyndám pinzetu.

Lily na mě zírá s pusou dokořán. Jazyk má vyplazený přes spodní ret. Pátrám v jejích očích po známce strachu nebo zhnušení, nacházím v nich však jen nedozírnou hloubku, tmavou propast, která mě vtahuje do sebe.

Zpátky ke čmelákovi.

Nejprve mu utrhnu křídélka, potom nohy. Trvá mi to. Vyrovnám je před ni na stůl. Hloupoučký čmelák nepřestává bzučet, točí se kolem špendlíku, už z něj zbývá jen torzo, jako by ještě mělo šanci.

„Proč to děláš?“ ptá se Lily.

„Protože mě to baví,“ odpovím.

„Co jako? Vidět, jak trpí?“

„Ne, ten tvůj výraz, když se na to díváš.“

Všímnu si, že se lehce chvěje, skoro mi to vyrazí dech.

Takhle to všechno začalo. Ubohým čmelákem.

Na tmavé hladině bojuje s vlnami malý trajekt. Blíží se, ostrov však ještě není vidět, ranní mlha halí moře jako těžká příkrývka. Po obzoru ani stopy.

Jakmile pevnina na druhé straně zmizela za mlžnou opo-
nou, Sofii se ulevilo. Vzdálenost od Ellise se zvětšovala. Tak
ráda od něj bude mít pokoj, byť jen na chvíli.

Vztah s Ellisem v sobě už od počátku nesl cosi hektického
a divokého, intenzitu, která mohla skončit jediné katastro-
fou. Jeho bručounství mělo zafungovat jako varovný signál,
zpočátku ji však přitahovalo. Hádali se kvůli naprosto všemu
a skončilo to tím, že o ní začal psát ponižující příspěvky na in-
ternet. Tak ji to rozrušilo, že ji z poslední zkoušky na univer-
zitě málem vyhodili. Prošla jen s odřenými ušima. A právě
do této katastrofy jí v e-mailové schránce přistála pozvánka
na přednášku Franze Oswalda. Kvůli ní se vydala na trajekt,
který ji teď veze přes průliv kamsi na neznámý ostrůvek.

Vedle Sofie seděla její nejlepší kamarádka Wilma a snaži-
la se stejně jako ona prohlédnout mlhu. Ve vzduchu se vzná-
šelo mírné napětí. Lehké obavy, co je na ostrově čeká.

To ráno, kdy pozvánka přišla, trávila Sofia celé dopoledne
u počítače a vyhledávala na Googlu hesla jako „vize do bu-
doucna“ či „jak si zvolit kariéru“. Pochopitelně zjistila, že jí
to v rozhodnutí, co si se svým životem počít, nijak nepomůže.
Všimla si nového e-mailu a nejprve nechápala, proč nespádl
rovnou do spamu.

*Přednáška Franze Oswalda o ViaTerra. Pro každého, kdo se
chce naučit, jak kráčet pozemským životem,* stálo v něm.

Jak má člověk kruci kráčet pozemským životem? Říka-
la si, že to zní poněkud zvláště, ale o Franzi Oswaldovi už

slyšela. Mluvil se o něm na univerzitě. Zčistajasna se tam objevil a začal přednášet o svém učení čistého života, které nazval ViaTerra. Holky se o Oswaldovi zmiňovaly především jako o lehce záhadném krasavci.

Znovu si e-mail přečetla. Ujistila se, že na pozvánce stojí „Vstup zdarma“. Napadlo ji, že poslechnout si, co má tenhle Oswald na srdci, jí nemůže uškodit. Poslala zprávu Wilmě, přesvědčila ji celkem snadno. Podnikaly teď společně téměř vše.

Na přednášku dorazily pozdě, v plném sále se usadily do první řady. Nad scénou visel obrovský transparent s velkými zelenými písmeny: *ViaTerra: Kráčíme pozemským životem!* Sál působil chladně a sterilně, páchlo to tu čisticími prostředky.

Na scéně se objevil Oswald s kolečkem naplněným až po okraj čímsi bílým a v publiku to zvědavě zašumělo. Veze mouku? Nebo cukr? Protisvětlo mířilo divákům do tváří, jeho teď ozařovalo mnohem slaběji a Sofia nedokázala rozpoznat, co to vlastně veze. Žena sedící vedle ní zasténala. Kdosi za ní zašeptal: „Co to sakra...?“

Oswald se postavil za kolečko, chvíli jen tak tiše stál, pak ho obešel a rozpráhl ruce.

„Cukr,“ oznámil. „Takové množství do sebe dostane průměrná rodina za tři měsíce.“

Sofia najednou zalitovala, že sem jely, měla sto chutí se zvednout a odejít. Dokonce jí silnou touhou se zvednout škublo v nohou. Vzpomněla si, že by si měla vlastně hledat práci, ne poslouchat přednášku. A Oswald ji znervózňoval.

Měl vysokou, vypracovanou postavu, na sobě šedý oblek, pod nímž se rýsovalo černé tričko. Tmavé vlasy měl stažené do culíku. Opálení měl jistě umělé, ale slušelo mu. Působil elegantním a sofistikovaným dojmem, zároveň však z něho vyzařovalo cosi primitivního, téměř zvířecího. Vzduch v místnosti ovšem rozechvívala horečným očekáváním především jeho neoddiskutovatelná autorita.

Odmlčel se. V publiku se rozhostil klid plný dychtivosti. Pak Oswald nasadil závrtné tempo, které během přednášky nabíralo na síle. Jeho hlas připomínal kulomet. V powerpointové prezentaci ukazoval mozky, nervové systémy, plíce a těla se skrytým podkožním tukem, která padla za oběť jeďm a stresu.

Sofia začínala chápat, o co mu jde. Jakási filozofie Vratme-se-zpět-k-Matce-Zemi, která považuje cokoli umělého za kořen veškerého zla.

„Teď si uděláme přestávku,“ řekl zničehonic Oswald. „Potom vám prozradím, jak z toho ven.“

V druhé části už mluvil klidněji a zdrženlivěji. Popisoval činnosti jako spánek v naprosté tmě, pití čisté vody a pojidání bio potravin. Nic nového ani senzačního. Přesto se mu dařilo znít naprosto průkopnický.

„Náš program obsahuje i duchovní část,“ prohlásil. „Ovšem ne tak, jak si myslíte, a proto teď bedlivě poslouchejte.“

Sofia měla pocit, že se během krátké odmlky zadíval na ni. Zavrtěla se na židli. Oswald pokračoval a znovu ji provrtal pohledem.

„Neotravuje vás už, jak všude slyšíte, že se musíte soustředit a žít přítomností? Přestaňme už poslouchat ty podivíny, kteří kážou jako nějací náboženští fanatici, že se počítá jedině teď a tady. Přestaňme platit za jejich knihy a kurzy, kde nás učí, jak máme zírat do prázdna a zhluboka dýchat. Via-Terra naši minulost nezapírá. Naopak, čerpá z ní sílu.“

Sofiina ruka vyrazila vzhůru sama od sebe. „Ale jak?“

Oswald se na ni odměřeně usmál. „Vaše jméno?“

„Sofia.“

„Dobrá otázka, Sofie, odpověď nabízí naše teze. Fyzický program se stará o tělesno. Teze pak o duševní stránku. Ve zkratce se to dá shrnout tak, že se naučíte, jak ze všeho, co se vám v životě přihodilo, načerpat energii. Včetně špatných vzpomínek.“

„Jak se to ale dělá?“

„To pochopíte, až si teze přečtete. Souvisí to s intuicí. Jakmile přestanete minulost popírat, zmizí spousta zábran. Vaše schopnosti se osvobodí a opět se budete moct spolehnout na vlastní šestý smysl.“

„Dají se vaše teze někde přechíst?“

„Ale jistě, musíte však projít celým programem. Na ostrově Västra Dimön u bohuslänského pobřeží máme centrum, vhodný prostor, kde našim hostům pomáháme najít správnou životní rovnováhu. Teze může člověk vstřebat jediné v nerušeném prostředí. Proto se naše centrum nachází na ostrově.“

Za Sofíí zvedl ruku jakýsi muž.

„Je to nějaké náboženství?“

„Ne, my jsme vlastně první antináboženství.“

„Antináboženství? Co si pod tím máme představit?“

„To znamená, že hlásáme pravý opak všeho, co vás na náboženství odpuzuje,“ odpověděl Oswald.

„Nesnáším, jak se člověk ve většině náboženství musí modlit k Bohu,“ pokračoval muž.

„Ve ViaTerra se k Bohu nemodlíme. Jsme realisté, kteří stojí oběma nohama na zemi.“

V první řadě se postavila statná žena se zrzavými vlasy.

„Mě odpuzují všechny ty příšerné knihy a texty, které člověk musí číst. A pak má těm blábolům ještě věřit.“

Skoro všichni se zasmáli.

„Ve ViaTerra žádné knihy nemáme. Jen pár jednoduchých tezí, kterými se řídíme, všechno je ale dobrovolné.“

Tak to chvíli pokračovalo. Oswald na otázky hbitě odpovídal.

Byl ve svém živlu.

Pak se zvedl jakýsi muž v elegantním černém obleku a v brýlích s kulatými obroučkami.

„Máte pro to všechno nějaké vědecké podklady? Jedná se o uznanou vědu, nebo jste jen obyčejná sekta?“

„Vše, co děláme, je založené na zdravém rozumu. S vědou ani náboženstvím to nemá co do činění. Nejdůležitější přece je, že to funguje, nemám pravdu?“

„A jak víte, že to funguje?“

„Přijďte se přesvědčit sám. Tedy pokud chcete.“

„Hm, asi si to odpustím.“

Muž se prodral uličkou ven a zmizel.

„Tak, to bychom měli,“ řekl Oswald a pokrčil rameny.
„A teď budeme pokračovat s vámi, které to skutečně zajímá.“

Po skončení přednášky je vypustili ven mladíci v šedých oblecích. Odvedli je do prostorné šatny, kde podél stěn roze-
stavěli několik stolů. Rozdali jim tužky a dotazníky. Hubený
chlapec s vlasy ulíznutými dozadu a koží bradkou si stoupl
nad Sofii s Wilinou, počkal, dokud své dotazníky nevyplnily,
a dychtivě jim je vytrhl. Pak se procházely mezi lidmi a sna-
žily se zapojit. Daly se do řeči se dvěma dívkami přibližně
v jejich věku.

A najednou se tu zničehonic objevil. Vynořil se za Sofií.
Jako první si ho všimla Wilma a trhla sebou. Sofia se otočila,
dýchal jí na krk. Teprve takhle zblízka viděla, jak je mladý.
Dvacet pět let, nanejvýš třicet. Pleť měl hladkou, až na pár
neznatelných vrásek na čele. Jemným rysům dodávala na
mužnosti široká čelist a strniště, takové, které nikdy úplně
nezmizí. A také husté, černé obočí. Ze všeho nejdřív ji však
zaujaly oči. Jeho pronikavý pohled ji znervózňoval. A pak ta
výrazná vůně jeho kolínské, citrusů a jehličnanů. Od jiných
lidí se zcela lišil, nedalo se dost dobře pobývat v jeho blízkosti
a neuvědomovat si ji.

Zprvu nic neříkal, ostatní se z toho ticha začali ošívát. So-
fia si všimla jeho rukou. Dlouhých, útlých prstů s nakrátko
ostříhanými nehty. Žádný prstýnek. Z výrazu v jeho očích
se nedalo nic vyčíst. Polkla a snažila se přijít na cokoli, co by
mohla říct, ale ztěžkl jí jazyk.

„Mám pocit, že vás ještě něco zajímalo, že, Sofie?“ pronesl nakonec s důrazem na její jméno.

„Vlastně ani ne. Jsme jen zvědavé.“ Sofiin hlas zněl drsně a chraptivě.

Povytáhl obočí a zase jej spustil, potom nadzvedl koutky úst, jako by mezi sebou měli nějaké tajemství. Moc dobře si uvědomoval, až otravně, jak dobře vypadá.

„Přijedte nás navštívit. Rád vám naše centrum ukážu. Žádné závazky, jen prohlídka našeho hájemství.“

Podal jí vizitku. Zelenobílou, s elegantním písmem.

„Tady najdete číslo na Madeleine, mou sekretářku. Zavolejte jí a dohodněte si termín.“

Chvíli vizitku pevně svíral, aby mu ji nemohla vzít z ruky. Pak se mu zablesklo v očích a kartičku pustil. Sofia mu chtěla zrovna odpovědět, on se ale už otočil a vydal se k dalšímu hloučku. Wilma zatahala Sofii za rukáv.

„Přestaň na něj zírat. Vyrazíme na ten ostrov a omrknem to tam. To nám přece nemůže uškodit!“

Několikrát si odkašle. Neví přesně, jak to má formulovat. Cívím na ni, vím, že je jí to nepříjemné, a užívám si to.

„Nesmíme zajít moc daleko,“ hlesne nakonec. „Chci říct, že jde o život...“

„No, a o to tady právě jde, ne?“

„To jo, ale... Víš, jak to myslím.“

„Hm, ani ne. Jak to myslíš?“

„Nechci, aby to na mně zanechalo následky.“

Odfrknu si.

„Vždyť si můžeš nechat triko. Nebuď tak rozmazlená. Tobě se to přece líbí, nebo ne?“

Sklopí pohled, zcela nevinně. To je pro mě něco nového. Její strach.

Přímo z ní číší a já tomu ještě pomáhám, dostává mě nečekaně do varu.

Musím se několikrát zhluboka nadechnout, ovládnout se, abych ji nepopadl a nezacloumal s ní.

Patří mi. Mám tuhle bytost naprosto ve své moci.

Sklání se přede mnou jako tráva ve větru. Otočím si ji zády k sobě.

Cítím, jak padá kamsi do prázdna. Přemýšlím, jak asi bude tenhle večer probíhat.

„Zasnila jste se?“

Otázku položil Edwin Björk, kapitán lodi. Měl silnější postavu, větrem ošlehané tváře lemované kotletami a byl cítit naftou a mořskými řasami. Sofia s Wilmou se k němu vnutily, když odplouval.

Sestoupila ze vzpomínek na přednášku zpátky na zem a podívala se na pana Björka.

„Ani ne, jen jsem přemýšlela, jestli je tu i v létě vždycky taková mlha.“

„Poměrně často, jo,“ odpověděl Edwin Björk. „Však se mu taky neříká ostrov v mlze pro nic za nic. Nejhorší je to ale na podzim. Mlha tu umí být tak hustá, že skrz ni lodí neprojde. Co budete na ostrově dělat?“

„Jedeme na návštěvu k jedné skupině, mají tam jakési panství, ViaTerra.“

Edwin Björk se ušklíbl.

„Tak to byste se měly mít na pozoru. To místo je prokletý.“

„Vážně? Žertujete?“ zeptala se Wilma.

„Ne, vážně nežertuju. Straší tam paní hraběnka. Na vlastní oči jsem ji viděl.“

„Povídejte.“

A tak Edwin začal vyprávět, tak procítěně a přesvědčivě, až se Sofia zachvěla. Mlha se jí plížila pod šaty a obalovala kůži jako nějaká ledová příkrývka. Při jeho slovech se jí před očima míhaly obrázky. Podivné výjevy, které nedokázala potlačit.

„To panství postavili na začátku dvacátého století. Tady na souostroví se takový domy moc nevidí. Ostrovy obývali především rybáři a námořníci. Jenže hrabě von Bärensten si usmyslel, že se tu usadí, a tak tady tu hrůzu nechal vystavět.

Jeho manželka, teda jako hraběnka, tady neměla stání, rozumíte. Často se vydávala na pevninu. Tam se zamilovala do jednoho kapitána a tajně se s ním scházela. Jednou večer, když nad mořem visela těžká mlha, najela kapitánova loď na mělčinu a ztroskotala kousek od ostrova. Byla zima, voda ledová a nikdo na palubě to nepřežil. Ohromná tragédie to byla.“

„A to je pravda, nebo se to jen tak povídá?“ přerušila ho Wilma.

„Každícký slovo je pravda! Jen poslouchejte, za chvíli budeme na ostrově, budu muset přidat.“

Wilma ztichla, poslouchala, ani nedýchala, a Edwin pokračoval.

„Hraběnka se dozvěděla, co se s kapitánem stalo, vylezla na skálu, který říkáme Ďáblův útes, a vrhla se dolů do ledové vody. Tam zahynula.“

Edwin si upravil čepici a zamyšleně potřásl hlavou.

„A když se to doneslo k hraběti... Asi mu přeskočilo, protože panství zapálil a sám se střelil do palice. Nebejt služebnictva, všechno by to lehlo popelem. Podařilo se jim statek zachránit, i děti, ale hrabě už byl v pánu.“

Po té tragédii s lodí dali k majáku mlhovej roh. Jakmile se siréna rozječela, pověřiví ostrovani říkali, že to hraběnka na Ďáblově útesu volá svého milýho. A pak ji na té skále začali lidi vídat. Vždycky, když se objevila mlha. Ukazovala se ještě spoustu let.“

„To se jim určitě zdálo,“ namítla Sofia.

„Sotva,“ opáčil Edwin Björk. „Byla skutečná, to mi věřte. No a pak hraběcí děti, co tam dál žily, onemocněly, a navíc vyhořely stodoly. Neštěstí se tam drželo spoustu let, až toho měl hraběcí syn po krk a odstěhoval se do ciziny. Několik roků zůstal statek opuštěnej.“

„A potom?“

„Potom ta mizérie pokračovala. Na konci minulýho století koupil panství jeden doktor. Bydlel tam se svojí dcerou.“

Měl s tím místem velký plány, chtěl ho přestavět na něco jako sanatorium. Jenže dcera zemřela při požáru ve stodole. Nehoda, prohlásili, jenže mě nikdo neoblíbne. To místo je prokletý.“ Edwin zvedl prst. „Ještě jsem neskončil. Ve stejnou dobu skočil z Ďáblova útesu nějaký kluk, rozbil si hlavu o skalisko a utopil se. Vzaly si ho proudy. Od té doby se tam nesmí skákat do vody.“

Sofia přemýšlela, jestli si to starý pán všechno nevymýšlí, v jeho očích však nezahlédla ani náznak humoru. Proč se tehle Oswald rozhodl vybudovat své centrum právě na takovém místě? Znělo to naprosto neskutečně.

„A můžeme se tam jít podívat, k tomu majáku a na tu skálu?“ zeptala se Wilma.

„Jo, maják tam pořád stojí, ale mlhovej roh už nefunguje. Jinak je tam všechno tak, jak to bylo. A ten statek maj už zase nějaký blázní, jak samy zjistíte.“ Konečně se mu z hrdla ozval hřmotný smích.

„Znáte Oswalda?“ zeptala se Wilma.

„Ani ne, je moc fajnovej, než aby se stýkal s náma starousedlíkama. Celou cestu na lodi prosedí ve svém autě.“

Sofia se zadívala do mlhy. Přišlo jí, že tam, kde se měl nacházet horizont, zahlédla slabou konturu.

„Tady ho máme!“ zvolal Edwin.

Ostrov se pomalu a majestátně vynořoval z oparu. Vrcholky jedlí na výšinách, loďky, které odpočívaly v přístavu, a sem tam stín nějakého domku. Křik racků doléhal až sem na loď. Mlha ho ale tlumila. Vybledlé slunce, kterému se nedařilo prorazit mraky, viselo na šedé obloze jako žlutá koule.

„Tak teda nashle na večerním přívoze,“ řekl starý pán a naváděl loď k můstku. „Z ostrova odjíždějí dva trajekty denně. Ranní v osm a večerní v pět.“

Vystoupily a rázem se ocitly v městečku, uprostřed malého letního ráje. Vilky s věžemi a věžičkami, dlážděné uličky a obchůdky. U břehu si hrály děti. Na zahrádce jedné z kaváren

posedávali výletníci. Začínal teprve červen, tady to však vypadalo na prázdniny v plném proudu.

Ani ne padesát metrů od kotviště trajektu se nacházelo dlážděné náměstíčko s fontánou. U ní stála žena v šedé uniformě a čekala na ně. Měla štíhlou, drobnou postavu, skoro jako Sofia. Světlé vlasy měla stažené do uzlu, popelavý obličej měl ostře řezané rysy. Velké, téměř bezbarvé oči rámovalo bílé obočí.

„Sofia a Wilma? Jmenuji se Madeleine, jsem sekretářka Franze Oswalda. Budu dnes vaší průvodkyní. Nejprve si krátce prohlédneme ostrov a pak se vydáme na panství.“

Vedla je ke kombi zaparkovaného na kraji náměstí a sama jim otevřela zadní dveře.

„Na obou stranách ostrova vedou silnice podél vody,“ vysvětlovala. „Vnitrozemí pokrývají většinou lesy a planiny, ale než se vydáme do ViaTerra, chtěla jsem vám ukázat pobřeží. Ze severního výběžku je výhled na skagerrakský průliv.“

„A kde se nachází panství?“ zeptala se Sofia.

„V severní části ostrova. Jen kousek pěšky od vyhlídky.“

Rovnou krajinu západního pobřeží pokrývaly písčité pláže a trávníky, na nich stály piknikové stoly a griloviště. Do prosluněného oparu, který se vznášel nad hladinou moře, vybíhalo několik dřevěných mol jako mosty. U nich se pohupovaly přivázané loďky, pobřeží lemovaly malé červené rybářské domky. Břeh na východní straně ostrova působil neúrodně a divoce. Hned u silnice tu skály strmě spadaly do moře.

Dojely až na konec silnice a zaparkovaly. Přes rozlehlé vřesoviště došly na vyhlídku, za kterou se skála prudce svažovala do vody.

Mlha se zvedla. Slunce stálo vysoko na nebi. Kam až oko dohlédlo, všechno se modře třpytilo, až na maják na skalnatém ostrůvku, který ve slunečních paprscích bíle zářil. Sofia si okamžitě všimla ohromného útesu, který se tyčil nad mořem. Připomínal jí trampolínu.

„Tamhle té skále říkáte Dáblův útes, že?“

Madeleine si odfrkla.

„My ne, ale pověřiví starousedlíci ji tak nazývají. Jak ovšem vidíte, je to jen obyčejná skála.“

„Cestou sem nás varovali. Kapitán přivozu, pan Björk, nám o tom panství vykládal příšerné věci.“

Madeleine zakroutila hlavou.

„Vždyť to nemá v hlavě v pořádku. Vykládá to jen proto, aby vyděsil naše hosty. Ostrované jsou k nám krajně podezíraví od chvíle, co jsme se sem nastěhovali. Nemají rádi změny. Nás to však netrápí. Pojdte, vyrazíme k ViaTerra!“

Jely kousek zpět podél pobřeží, pak odbočily na širokou cestu lemovanou mohutnými duby, jejichž koruny se nad nimi klenuly jako kupole. Dorazily k bráně, nejméně tři metry vysoké, ukované ze železa, zdobené kroutícími se ozdůbkami, anděly a démony a s obrovskou klíčovou dírkou.

„Teď vytáhnete stejně ohromný klíč?“ zasmála se Wilma.

Madeleine jen zavrtěla hlavou. „Nikoli, máme pochopitelně hlídače.“

Sofia si ho všimla teprve teď. Seděl ve vrátnici přistavené ke zdi. Zamával na ně a pomalu bránu se skřípotem otevřel.

Nevěděla, co přesně čeká, že se za bránou objeví. Možná nějaká děsivá barabizna s věžičkami... Místo toho se před nimi tyčil velký panský dům. Pozemek měřil jistě nejméně půl kilometru na šířku i na délku. Budova v jeho centru připomínala zámek o třech podlažích. Fasádu určitě nedávno pískovali, protože bíle zářila. Trávník před panstvím zdobil uprostřed jezírko, na kterém plavaly kachny a pár labutí. Na pozemku stál vysoký vlajkový stožár, netřepetala se na něm však švédská vlajka, ale zelenobílý prapor.

Podél západní části zdi stála řada domků obklopená stromy. Za domem se tyčil štít stodoly a úplně vzadu se v ohradě pásly ovce. Pohybovalo se tu jen pár lidí, dva popíjeli kávu na

zahrádce u domků a přes pozemek svižným krokem procházely dvě postavy v uniformě.

Sofia znovu vzhledla a všimla si, že na horní části fasády hlavní budovy je velkými písmeny vyrytý nápis.

Kráčíme pozemským životem.

Stála tu, jako by právě spadla z nebe doprostřed nesku-tečné nádhery. S Wilmou na sebe významně pohlédly a pak se Sofia otočila k Madeleine.

„To je tedy místo!“

„Úžasné, že? Usilovně jsme na tom pracovali. Franz měl svůj sen a dá se říct, že se nám ho podařilo uskutečnit.“

Sofia tu instinktivně cosi cítila. Něco, co ji přitahovalo. Nebylo to tu jen krásné. To místo se vyznačovalo ještě něčím dalším. Neobyčejným klidem. Jako by je přemístili do paralelního vesmíru, kde najednou vypnuli každíčkou televizi, mobilní telefon i tablet. Věčný bzukot světa tady za silnými zdmi umlkl. Zároveň se tu však vznášela jakási nepolapitelná atmosféra, lehká předtucha čehosi. Neuměla to pojmenovat. To je taková nádhera, až se mi tají dech, stejně se ale třesu, napadlo ji.

Pocit od sebe však odehnala. Říkala si, že se jí jistě v hlavě uhnízdlily strašidelné historky Edwina Björka.

„Teď se půjdeme podívat, kde pracujeme,“ pobídla je Madeleine. „Pak vám ukážu domky, ve kterých hosté procházejí naším programem.“

Jestlipak je tu Oswald, zajímalo Sofii. Vzhledla k té spoustě oken a pomyslela si, že je možná právě teď odněkud sleduje. Přistihla se, že by se s ním ráda znovu setkala.

Oheň už téměř vyhasl.
Pod spáleným dřevem tančil poslední plamínek.
Jsme obklopení tmou. Sotva dokážu rozlišit rysy její tváře.
Hodí do ohně ještě trochu roští, znovu ho tím zapálí a vyšlehne
mohutný plamen.
V jeho světle vypadá jako čarodějnice. Husté zrzavé vlasy.
Kočíčí oči.
„Co s tebou provádíš?“ ptám se.
„Vždyť víš, co dělá,“ odpoví a odvrátí tvář.
„Nechci, aby tě ten prasák ohmatával.“
„Vždyť je to jen starý, nechutný dobytek. Jenom mě osahává.
Já mu to dovolím a on mi dá první poslední. Tak to chodí, když
jsi adoptovaný. Mají pocit, že jim patříš. Rozumíš?“
„Ale nic víc si nedovolí?“
„Ne, proboha. On takový není.“
„Myslel jsem si, že to dělá s mojí mámou,“ řeknu.
„To je docela dobrý nápad. Určitě by se k sobě hodili.“
Před očima se mi objeví krátký výjev. Jeho hlava s tělem ko-
mára. Dementní komár, který vletí do ohně a shoří.
„Ještě se ti po něm bude stýskat, až s tebou budu hotový.“
Teď se konečně zasměje.

Velkými okny dohlédly až na moře za lesem. Vlny se valily ke skalám, narážely na ně a vířily pěnu.

Nacházely se ve třetím patře hlavního stavení, kde pracovali zaměstnanci. Madeleine je sem po schodišti hnala rychle. Vysvětlovala jim, že v prvním a druhém patře se nacházejí ložnice zaměstnanců a obě podlaží se právě rekonstruují. Cítily tam vlhký beton a piliny. Z místností se ozývaly zvuky pily a na odpočívadle musely překročit ohromnou roli izolačního materiálu.

Tady nahoře se nic opravovat nemuselo. Všechno zářilo bílou či světle šedou barvou, zdi, strop i nábytek. Nestály tu žádné příčky, byl tu jen velký otevřený prostor, sem tam psací stůl s počítačem. Zdálo se, že se každý usadil, kam se mu zachtělo. Panovala tu vzrušená nálada. Samé úsměvy a přátelská pokývnutí. Z druhého konce místnosti vedly dvojce dveře dál. Madeleine si všimla, že upoutaly Sofinu pozornost.

„Tam má svou kancelář Franz a personální ředitel,“ řekla. „Jinak všichni pracují zde. Kromě těch, kteří se starají o hosty a o zahradu, pochopitelně.“

Sofia se opět podívala na dveře. Přemýšlela, jestli Franz Oswald vyjde. Jestli tu vůbec je, ale nechtěla se na to ptát.

„Takže i něco pěstujete?“ zeptala se Wilma.

„Ano, jsme téměř zcela soběstační,“ vysvětlovala Madeleine hrdě. „Veškerou zeleninu a ovoce si pěstujeme sami. Máme i vlastní mléko a vlastní máslo. Dokonce jsme si pořídili ovce. Budova je navíc vytápěna geotermálně. My tady nahoře nicméně pracujeme přímo pro Franze. Staráme se o personální otázky, poštu, nákupy a podobně, aby se Franz mohl soustředit na své přednášky a výzkum.“

„Smím se na něco zeptat?“ přerušila ji Sofia. „Odkud Franz Oswald vlastně pochází? Co dělal předtím?“

„Na tom nezáleží,“ prohlásila Madeleine hbitě a mírně podrážděně. „Franz chce, abychom se zaměřili na hosty a program, ne na jeho osobu. On je zkrátka on. Náš vůdce, řekla bych.“

Sofia ji po očku pozorovala. Madeleine působila neklidně a lehce nepřítomně.

„Ale nemodlíte se k Oswaldovi, ani ho neuctíváte?“

„Ne, jistěže ne! Nejsme žádné fanatické náboženské hnutí, jestli máte na mysli tohle.“ Její hlas přešel do falzetu. Rozhovor se začal vymykat kontrole, ale slova se ujala Wilma. Vrátila konverzaci do správných kolejí tak hladce, že si Madeleine nejspíš ani nestihla všimnout, jak se její napjaté rysy opět vyhladily. Stačilo pár zdvořilých otázek a pár lichotek:

Padesát lidí, no páni! A čím se všichni zabývají?

Fantasticky jste to tu celé opravili, takové práce!

Wilma by dokázala zalichotit komukoli.

Sofia poslouchala jen na půl ucha, prohlížela si velkou otevřenou kancelář a přemýšlela, jestli tu všechny jejich práce baví tak, jak se tváří. Napadlo ji, že pokud jsou všechna Madeleinina slova pravdivá, radí se toto místo jednoznačně mezi organizace přátelské k životnímu prostředí.

Vtom se u nich objevila dívka v kuchařské uniformě. „Oběd se podává v jídelně pro hosty,“ oznámila jim.

„Výborně,“ řekla Madeleine. „Alespoň ochutnáte něco z toho, co tu pěstujeme.“

Prostornou a světlou jídelnu lemovala vysoká, podlouhlá okna. Perfektně naleštěnou dřevěnou podlahu pokrývaly téměř po celé ploše ovčí kůže. Židle i stoly byly bílé. Nepáchlo to tu výpary z kuchyně, jak bývá obvyklé, spíš se tu vznášela jemná vůně mořských řas a ryb. Z reproduktorů ve zdech se linula tlumená klasická hudba. Téměř u každého stolu seděli hosté, přesto tu panovalo překvapivé ticho. Uklidňující

atmosféra, jako v chrámu nebo v ospalém baru ve velmi časných ranních hodinách. Sofia si uvědomila, že sama od sebe šeptá.

Její pohled ustavičně těkal k ostatním stolům, zvědavě zkoumala, jestli někoho nepozná. Madeleine jim prozradila, že je navštěvuje mnoho slavných osobností. Stoly však stály daleko od sebe a ona nechtěla zírat.

K obědu se podávala tomatová polévka a ryba se zeleninou a bylinkami. Jakmile Sofia dojedla, ucítila na rameni lehké poklepání. Otočila se. Za ní stál Oswald s rukama na jejím opěradle. Vypadal rozčileně. Opravdu vztekle.

„Kdy jste přijely?“ Aniž by čekal na odpověď, otočil se k Madeleine. „Pozval jsem je sem já a také jsem jim to tu chtěl sám ukázat.“

Mluvil klidně, dokázal se ovládnout, ale přesto je jeho nespokojenost zahalila jako těžká pokrývka. Neměl na sobě uniformu, jen černé džíny a upnuté bílé tričko, které zvýrazňovalo jeho svaly a opálení. Podal si s nimi ruce a usmál se, ale vřelost jeho úsměvu rázem zase vyhasla.

Madeleine zrudla. Sklonila hlavu tak nízko, až se jí brada téměř dotýkala nader.

„Myslela jsem, že máte strašně moc práce, chtěla jsem pomoci. Jistě máte v diáři důležitější věci...“ Skoro šeptala.

„Můžeš jít. Já to převezmu,“ řekl Franz a mávl rukou, jako by odháněl mouchu.

Madeleine se pomalu odkradla od stolu a krátkými, cupitavými kroky zmizela z jídelny.

Oswald se obrátil k Sofii a znovu se usmál, rozladěnost v jeho pohledu však přetrvávala.

„Chtěl jsem se s vámi setkat, netušil jsem však, že máte přijet dnes, a můj diář je úplně nabitý, jak jste slyšely. Ale můžeme se spolu alespoň podívat, kde ubytováváme hosty. Líbila se vám plavba?“

„Ano, dozvěděly jsme se všechno o místních strašidlech,“ řekla Sofia dřív, než to stihla uvážit. To ten její zatracený jazyk, ostrý jako břitva.

Oswald se však jen zasmál.

„Jistě, tenhle pan Björk nám skutečně dělá vynikající reklamu. Lidé jsou temnou historií panství zcela fascinováni: *Přijďte k nám a uvidíte zlou hraběnkou!* Snad tomu všemu nevěříte?“

„Samozřejmě, že ne,“ řekla Wilma pohotově a stiskla Sofii malíček.

„Výborně,“ usmál se Oswald. „Tak tedy vzhůru na prohlídku!“

Otevřel jim dveře z jídelny a vedl je k dřevěným domkům. Držel se blízko Sofie. Jeho ruka se ocitla pod jejím loktem, jako by chtěl určovat směr její chůze. Lehký dotek, který sotva pocítila, ale byl zcela úmyslný a ona se zachvěla potěšením.

Nepatřila k holkám, za kterými se kluci otáčejí na ulici. Přesto se Oswald teď přiblížil k ní, ačkoli Wilma se svým krásným tělem sebejistě kráčela hned vedle nich.

Cestou k domkům zavadila jeho ruka o místo, kde boky přecházejí v záda a kde se sbíhají nervy. Dotyk jí téměř vyrazil dech.

V průčelí každého domku byly očíslované dveře, trochu tím připomínaly kasárna, ale bytelné trámy a masivní železné kliky vypovídaly o kvalitě stavby. Nákladná rekonstrukce, stejně jako v případě hlavní budovy.

„Teď něco uvidíte,“ řekl Oswald a vyndal z kapsy klíč. „Pětka by měla být právě teď volná. Je to typický pokoj. Všechny vypadají téměř identicky.“

Prostorný apartmán sestával z obývacího pokoje, ložnice a koupelny. Stále to tu vonělo novotou, dřevem a plastem.

Zvědavě se rozhlížely, ale Oswald jim začal vykládat jediné o osvětlení a větrání, které bylo podle jeho slov naprosto průkopnické.

„Stropní lampa vyzařuje ultrafialové paprsky. Díky tomu člověku v zimě nechybí sluneční záření. Ventilace sem neustále vhání čerstvý vzduch, který se automaticky ohřívá, pokud je studený. Všechny stěny jsou zcela odhlučňené, ze spánku vás tedy nic nevyruší. Jak jste si jistě všimly, není tu žádná televize ani počítač. Hosté tu během pobytu nepoužívají ani mobilní telefony. Ve společenské místnosti máme počítač, pro nouzové případy. Naším cílem je však klid. Člověk musí najít odvalu a zbavit se všeho, co považuje za nezbytné, aby zjistil, co skutečně nezbytné je.“

Odmlčel se, aby se ujistil, že ho dívky sledují.

„Nejdůležitější je ovšem ložnice. Pojdte, ukážu vám ji.“

Odvedl je do pokoje a zavřel dveře, stiskl tlačítko a přes okna se spustily černé rolety. Rozhostila se naprostá tma.

„Teď sem neproniká ani ždibec světla,“ slyšely říkat Oswald. „Neuvidíte ani kontury nábytku. Takhle by měl člověk spát, aby si tělo skutečně odpočalo. Není to úžasné?“

Sofia se otrásla a křečovitě sevřela Wilmin rukáv. Připomnělo jí to, jak jako malá poprvé přespávala na venkově. Probudila se uprostřed noci, všude kolem byla tma a ona se lekla, že oslepla. Křičela jako smyslů zbavená, dokud máma nejméně stokrát nerozsvítila a zase nezhasla, aby ji přesvědčila, že zrak neztratila. Přesto se od té doby k smrti bála tmy.

Oswald konečně opět rozsvítil a doprovodil je na denní světlo. Pak se vydali do odpočinkové zóny se saunou, bazénem se slanou vodou a posilovnou. V jednom rohu posilovny stálo cosi, co připomínalo tři metry vysoké kovové vejce.

„Co je to?“ zeptala se Sofia.

„Do toho se dá vstoupit a trénovat vlastní percepci. Zvuk, světlo, barvy, vůně a teplotu, všechny ty vjemy, které na člověka v každodenním životě útočí v otupující zvěti. Ve vejci, jak tomu říkáte, je prožíváte odděleně. Jedná se o důležitou součást programu.“

Prošli velkou učebnou, kde studovalo několik lidí. Někteří četli jakési texty, jiní seděli na židlích bez hnutí, se zavřenýma očima.

„Tady se zabýváme tezemi,“ vysvětlil Oswald.

Sofia měla na jazyku několik poznámek i otázek, ale Oswald se podíval na hodinky a najednou měl naspěch.

„Farmu a skleník si budeme muset prohlédnout příště,“ prohlásil. „Ale než odjedete, ještě vám chci ukázat jednu věc.“

Zavedl je do jiného domu, který se nacházel stranou od chatek pro hosty. V dřevěné budově s verandou zřejmě původně přespávalo služebnictvo. Sofia čekala, že uvnitř opět bude nanejvýš moderní zařízení, interiér však zel prázdnotou. Jen podlaha, zdi a nekonečné řady polic. Vonělo to tu čerstvě nalakovaným dřevem, oknem se sem právě prodralo odpolední slunce a malovalo na podlaze zlatavou čáru.

„Tohle bude naše knihovna,“ řekl Oswald a významně se na ně podíval.

„Aha...“ začala Sofia váhavě.

„Četl jsem, že jste na literaturu odbornice a zbožňujete knihy.“

„Kde jste to četl?“

„V dotazníku, který jste vyplňovaly po přednášce, stálo, že jste právě dokončila bakalářské studium literární vědy.“ Opět se na ni významně podíval. „Potřebuji někoho, kdo by tu vytvořil pořádnou knihovnu. S výběrem knih přizpůsobeným naší filozofii. Peníze nehrají roli. Záleží jedině na tom, aby se všechny shodovaly s naším učením.“

„Takže sháníte knihovnici?“

„Ne, ze všeho nejméně potřebuji knihovnici se zkostratěnými názory na to, co by se v knihovně mělo nacházet. Chci někoho, kdo umí myslet samostatně. Proto jste mě napadla vy, když jsem si přečetl váš dotazník. Pak jsem si všiml, že i Wilma studovala literární vědu, a říkal jsem si, že jsem možná konečně kápl na ty pravé.“

Sofia nevěřila svým uším. Právě jim nabídl práci.

„V čem je háček?“

„Musely byste se pochopitelně stát našimi zaměstnankyněmi. Pracujeme na smlouvu, uzavíráme ji na dva roky. A nevíme, jestli třeba nemáte přítele...“

„Přítele ani jedna nemáme, ale smlouvu na dva roky uzavírat nebudeme,“ odpověděla Sofia okamžitě. „Přestože to zní nadmíru zajímavě.“

Wilma si odkašlala. Nenápadné upozornění, že Sofia opět překročila hranice zdvořilosti. Oswalda to však nezarazilo, tvářil se spíš pobaveně.

„Myslel jsem si to. Ale mám pro vás nabídku. Přijedte za dva týdny a projděte programem, jako všichni naši hosté. Bezplatně a bez závazků. Pokud se ani po jeho skončení nebudete chtít knihovny ujmout, vrátíte se prostě domů.“

Sofia s Wilmou se na sebe ohromeně podívaly. Wilma se právě chystala otevřít pusu a Sofia věděla, co z ní vypadne: dovolená na Rhodu s matkou, praxe v novinách, kterou jí nabídl, bla, bla, bla. Wilma ovšem ústa zase zavřela a usmála se na Oswalda.

„Můžeme si o tom promluvit v klidu, mezi čtyřma očima, a ozvat se vám?“

„Ale jistě! Jsem moc rád, že jste přijely. Dejte vědět, jak jste se rozhodly. Řeknu Madeleine, aby na vás počkala v jídelně, dáte si ještě před cestou domů odpolední kávu.“

Po cestě ven se ještě otočil a zadíval se přímo na Sofii.

„Připadáte mi jako bystrá dívka. Jistě vnímáte, jak zvláštní tohle místo je.“

Pak na ni mrkl, otočil se na podpatku a zmizel.

Na trajektu panovalo cestou zpátky ticho. Sotva k ní doléhal křik racků, šplouchání vody nebo uklidňující hučení lodního motoru. Hlavou jí vířily roztodivné myšlenky jako malí démoni. Ta pokojná atmosféra na panství, ta perfektní

organizovanost dokonale kontrastovala s jejím vlastním chaotickým životem. Navíc ji myšlenka na práci s knihami přitahovala.

I Wilma byla nezvykle potichu a zírala do pěny za lodí, jež prorážela vodní hladinu.

„Tam je to teda parádní,“ vydechla.

Sofia se zasmála.

„Jako nějaký jiný vesmír, že?“

„Podle mě bys ten program měla zkusit.“

„Bez tebe?“

„Já jsem přece slíbila matce, že s ní pojedu na Rhodos, a těžko můžu pustit tu novou práci. Kromě toho jsi ho očividně zajímala ty. Ve vzduchu to divže nejiskřilo, když se na tebe podíval.“

Sofi se rozhořely tváře.

„Ale prosím tě, nech toho! No, kdo ví, možná se přihlásím. Žádnou smlouvu ale rozhodně nepodepíšu.“

„Jasně že ne,“ přitakala Wilma.

Rozbouřené moře myšlenek ji opět vtáhlo do sebe.

Pak se však na horizontu objevila pevnina, získala tvar a k jejím uším se opět vrátily zvuky vody a motoru. Jako by moře tvořilo most mezi dvěma světy: tím skutečným, do kterého mířily, a tím podivným, snovým, který právě navštívily.

Nevěděla, jestli má ten nový svět, který dnes objevila, chápat jako příslib nového dobrodružství, nebo jako děsivý přízrak.

Jsem už skoro u něj, ale on si mě ani nevšiml.

Právě spravuje plot u slepic, klečí na zemi. Zahradní rukavice odložil vedle sebe a ostnatý drát drží holýma rukama.

Celá jeho existence je mi odporná. Začínající pleš na temeni, pot, který se mu perlí na krku, štiplavý zápach špíny, hlíny a trávy, který se kolem něj line.

Nakloním se k němu, rty mu téměř přitisknu k uchu a řeknu: „Dobrý den, pane doktore!“

Nahlas.

Vyskočí, ale oddychne si, když vidí, že jsem to já. Napadne mě, že v té blátivé špíně vypadá jako vepř.

„No ne, ahoj, Fredriku! To je fajn.“

„Zas tak fajn to není,“ namítnu.

„Jak to myslíš?“

„Že to, co děláš s Lily, rozhodně fajn není.“

Obličej má najednou úplně odhalený, jeho silné, odulé rty se chystají něco říct. Já ho ale přeruším dřív, než stihne cokoli vyslovit.

„Nemusíš nic říkat. Vím všechno, rozumíš? Všechno mi to vyžvanila, nehodlám to ale nikomu vykecat. Proč bych to vykládal?“

Znovu se chystá promluvit, ale já zvednu ruku. Cítím známé opojení, směs síly a moci. Vzhledne ke mně, mám slunce v zádech. Chci, aby mě viděl právě takhle, jako zářícího anděla z nebe, který přináší spravedlnost.

„Prostě nás necháš na pokoji,“ řeknu. „A chci mít přístup na půdu. Něco tam potřebuju najít.“

„Samozeřejmě, že můžeš na půdu, Fredriku. Ale co ti pro všechno na světě Lily vykládala?“ Pokusí se vstát. Já se k němu ale obrátím zády.

„To víš moc dobře sám, co mi pověděla,“ opáčím a odcházím pryč.

Jsem se svým výstupem tak spokojený, že musím potlačit chuť zatančit si na slunci vítězný taneček. Teď mám Lily jen pro sebe a cestu na panství volnou.

Ten plán už spřádám tak dlouho, kam až moje paměť sahá. Ohromný plán.

A on je jen jeho nepatrnou, křehkou součástí. Navíc to všechno dělám pro jeho dobro.

Sofia se probudila do neproniknutelné temnoty. Připadala si odpočatá, ale něco tu nehrálo. Oči neúspěšně pátraly po digitálních hodinách. Na okamžik jí hrdlo sevřel panický strach ze tmy, rychle si však uvědomila, kde se nachází. Spala daleko od domova, na ostrově. Tady to tak doporučují, ani nepatrný paprsek světla. Jenže ona si přece jen u okraje rolety nechala malou štěrbinu, i navzdory zákazu.

Pátrala rukou, až našla tlačítko na rámu postele, stiskla ho a pokojem se rozlilo teplé, mírné světlo. Spatřila hodiny. Čtvrt na jedenáct! Opět zaspala. Říď se vnitřními hodinami, říkali jí. Rozhodni se, kdy se chceš vzbudit, a probudíš se. V jejím případě to však zatím nefungovalo.

Snídaně se podávala jen do deseti, ale to jí nevadilo. Chtěla se ještě před obědem projít po ostrově. Přijela před třemi dny, zatím prošla první fází, nazývanou zpomalení. Což v podstatě obnášelo jen to, že člověk jedl, spal a chodil na procházky. A pár hodin trávil činností, které sice říkali nesobecká práce, ale v podstatě si tím zajišťovali pracovní sílu zadarmo, protože všichni hosté makali na pozemcích nebo se rýpali v zahradě. Co na tom, u pletí záhonů si příjemně odpočinula. Dnes má schůzku s osobním koučem, sestaví spolu její program. Byla zvědavá, jak to bude probíhat. Nejvíc ji zajímaly Oswaldovy teze.

Obloha se zatáhla, nad pozemkem vládlo bezvětří a ticho, až na několik ubečených ovcí. Rozhodla se, že se vypraví na vyhlídku a na chvíli si sedne k moři. Z panství tam vedla stezka, ona to však tentokrát vzala lesem, chtěla si vyzkoušet orientační smysl.

V lese rostly v těsných symetrických řadách převážně borovice a břízy. Sem tam se s nimi pokoušel bojovat o sluneční

světlo nějaký dub nebo smrk, ve stínu mohutných korun borovic však zůstávaly všechny ostatní stromy tenké a zakrslé. V noci pršelo, les voněl mokrým mechem a půdou. Koruny stromů byly obtěžkané kapkami deště.

Okamžitě se ztratila, pak ovšem zaslechla zvuk zurčící vody z bystřiny mezi stromy. Proudila tak rychle, že určitě tekla z hor.

Sofia šla podél potoka až k otevřené mýtině. Zastavila se, vdechla vlhký vzduch a jen si užívala okamžiku. Z klidu ji vytrhl pocit, že ji někdo pozoruje. Zvedla oči a ihned si všimla dravce, seděl naproti ní na větvi borovice a pronikavě na ni zíral. Káně nebo mořský orel. Odmítal z ní spustit pohled. Proklínala zákaz mobilů ve ViaTerra, právě jí zhatili neuvěřitelný snímek. Pak ale v lese něco zapraskalo a kouzlo zmizelo. Pták zamával křídly a s kvílivým, naříkavým křikem se vznesl k šedé obloze. Vyšla se dál a zanedlouho už mezi stromy spatřila vyhlídku.

Za rozlehlým vřesovištěm, těsně před místem, kde skály sestupovaly do moře, stála lavička. Sofia se na ni posadila a zadívala se na vodu. Obloha se rozjasňovala. Za oponou z mraků se na horizontu jako těžké chomáče vlny zvedala další oblaka, obři, kteří se chystali zaútočit na ostrov. Zahleděla se do nich a zasnila se. Seděla dlouho zcela bez hnutí.

Do reality ji vrátilo kručení v žaludku. Spěšnými kroky se vydala zpět k panství, a když vešla do jídelny, bylo už půl jedné. Čekala, až ji obslouží, a vtom si všimla nového hosta. U vedlejšího stolu seděla operní hvězda Ellen Vingášová, sama, před velkou porcí jídla. Právě ve chvíli, kdy i před Sofií přistál talíř, se ozvalo cizí zakašlání. Vedle ní stál až nepřírozeně vyhublý chlapec a smál se. Ihned ho poznala, setkali se na Oswaldově přednášce v Lundu. To on je popoháněl, aby s Wilmou rychle vyplnily dotazníky.

„Sofie, jmenuji se Olof Hurtig, budu váš osobní kouč. Přeji vám dobrou chuť, hned po jídle se sejdeme v mé kanceláři. Sestavíme vám program.“

Měl malou bradku a při mluvení se pohupoval do rytmu.
„Jistě, kancelář máte v hlavní budově?“

Sofia doufala, že tam narazí na Oswalda. Ještě ho tu nepotkala.

„Nikoli, veškerý servis hostům je poskytován zde. Kanceláře se nacházejí v prostorách tělocvičny. Počkám tam na vás.“

Dojeda, rychle a hltavě.

Olofa Hurtiga našla v malé kanceláři za posilovnou. Židli pro návštěvníky nastavili tak nízko, aby ten, kdo sedí na opačné straně stolu, působil jako bůh na piedestalu.

„Tak se na to podíváme, Sofie. Vaši složku mám tady.“

Otevřel šanon, který ležel na stole před ním.

„Složku? Ani jsem nevěděla, že tu nějakou mám.“

„Nebojte se. Všechno, co tu řeknete, podléhá utajení. Jsme vázáni naprostou mlčenlivostí.“

„Já jsem ale přece přijela teprve před třemi dny. Jak o mně můžete mít složku?“

„Je tam jen váš dotazník a pár poznámek z pohovoru po vašem příjezdu na ostrov.“

Šanon ukrýval celou kupu papírů, ne jen pár stránek, ale Olof pokračoval dřív, než na to stihla upozornit. „Vidím tady jistý vzorec,“ pronesl zamyšleně. „Někdo vám způsobil velkou bolest a strach. Je tu patrná obrovská zrada. Možná nějaký nevydařený vztah, je to tak?“

Myšlenky se jí rozjely na plné obrátky. Vyhledával si mě Googlem? Jak by o tom všem mohl jinak vědět?

„To se přece stává, ale jak víte, že...“

Olof se pořád vrtěl na židli. Jako by nedokázal sedět klidně. Naklonil se k ní přes desku stolu, zřetelně potěšený, že se jí dostal pod kůži.

„Nebudte tak překvapená. Číst v lidech je naše práce. Pojdme se raději bavit o vašem programu. O tom, jak vám pomůžeme získat nad životem kontrolu.“

Začal cosi spěšně psát na kus papíru. Sem tam spokojeně přikývl. Dopsal a zvedl jí list před oči.

8:00–10:00 Pohyb a dechová cvičení.

10:00–12:00 Nesobecká práce...

Rozvrh pokračoval časy určenými pro jídlo, pro pobyt ve vajíčku a navečer pro studování tezí. Napadlo ji, jestli se to vůbec nějak liší od programu ostatních, ale než se stihla zeptat, Olof Hurtig se zvedl a napřáhl k ní ruku.

„Rád jsem vás poznal, Sofie. Přeji úspěšný pobyt!“

Spustil z ní pohled jedině ve chvíli, kdy sepisoval rozvrh. I teď na ni zíral, jistý tím, že se otočí a odejde. A ona poslechla, nohy se samy od sebe postavily a tělo je následovalo. Pak ji však něco zarazilo. Dostala chuť se ještě otočit a vyžádat si, aby mohla do své složky nahlédnout. K čemu by to ale bylo? Jeho popis mohl přece sedět na kohokoli. Copak existuje nějaká žena, která za sebou nemá jeden či dva nepovedené vztahy?

Poprvé chatu uviděla o pár dní později. Měla sice přísnější rozvrh, na ranní procházku v něm však zůstal vyhrazený čas. Nejspíš se očekávalo, že půjde svižným krokem, aby se jí rozprohla krev, ale toho dne se Sofia spíš loudala.

Vrátila se na mýtinu. Do kapsy si schovala iPhone, pro případ, že by se orel opět objevil. Strom, na kterém tehdy seděl, pochopitelně zel prázdnotou, vtom ale zahlédla mezi větvemi cosi červeného. Pouhých dvacet nebo třicet metrů od palouku stál uprostřed lesa dům. Malá chata se zarostlou zahradou, velkou sotva pár set metrů čtverečních.

Před domem visela potrhaná houpací síť a stálo tu několik kusů oprýskaného zahradního nábytku. Rolety za okny byly stažené.

Vešla na zahradu. Někdo se tu musel poměrně nedávno stavovat, u domu stálo rezavé kolečko do půlky naplněné shrabaným loňským listím. Vzadu našla konev, prázdné květináče a pytel zeminy. Obešla dům zpět k přední straně a vzala za kliku. Dveře se otevřely. Právě se dopouštím vloupání, napadlo ji,

ale přesto šla dál. První místnost sestávala z obývacího pokoje s kuchyní, viděla plynový sporák, jídelní stůl a lavici. Ručně háčkované záclony z bílé krajky zežloutly kuchyňskou mastnotou a hmyzí výkaly na nich tvořily špinavé skvrny. Syrový, vlhký vzduch páchl zatuchle, ale plíseň necítila. U krbu ležely hned vedle hromádky s dřívím úhledně naskládané noviny.

Vzala jednu do ruky a podívala se na datum.

Byly skoro rok staré.

Nacházela se tu ještě jedna místnost, ložnice s komodou a postelí pro jednoho. Bílé tapety zdobil vzor plážových míčů a mušlí. Přehoz přes postel kdosi uháčkoval stejným vzorem jako kuchyňské záclony.

Pátrala po koupelně. Našla jen toaletu s umyvadlem, ale žádnou sprchu. Zajímalo ji, jestli je umyvadlo funkční, a tak otočila kohoutkem. Zaharašilo v něm a objevil se tenký proud vody. Neuvěřitelné, takhle uprostřed lesa, napadlo ji. Věděla, že je nejvyšší čas vydat se zpátky, aby stihla svůj program, ale nedokázala se od chaty odtrhnout.

V obývacím pokoji stála zaprášená komoda. Nejvyšší zásuvka přetékala výstřižky z novin. Na koberečku před komodou ležel jakýsi papírek. Zvedla ho. Lístek na trajekt se včerejším datem. Najednou jí připadalo, že ji někdo pozoruje, rychle se proto otočila. Vstupní dveře bouchaly průvanem a skřípaly v pantech, ale nikde nikdo. Upustila lístek a nechala ho spadnout zpět na koberec, pak vyšla ven. Mezi stromy si našlo skulinu slunce a osvětlovalo trávník před domem.

Ani na zahradě nikoho neviděla.

Ten den večerela společně s manželským párem kolem padesáti. Muž se představil jako ředitel krajské policie Wilgot Östling a jeho žena jako auditorka Elsa Östlingová. Připojila se k nim i Ellen Vingåsová. Ellen byla statné postavy, měla pichlavé hnědé oči a tmavou pleť. Její bublavý smích působil nakažlivě, celou dobu udržovala konverzaci historkami

z operního světa. V její přítomnosti se nešlo nebavit. Manželé Östlingovi mluvili o úžasném účinku programu, používali slova jako návrat k půdě, klid a životní síla.

„A jak to jde vám, Sofie?“ zeptala se Ellen.

„Asi dobře, dnes jsem dostala sestavený program.“

„Já též. Chlapec, který mi ho připravoval, umí snad číst myšlenky. Nebo si o mně všechno zjistil na internetu. Ať tak, či onak, malý odpočinek ještě nikomu neublížil, že?“

„Pro mě je to mnohem víc,“ vložila se do hovoru Elsa Östlingová. „Mám pocit, jako bych se konečně zpomalila a zbavila se stresu z práce. Připadám si naprosto vyrovnaná.“

Její muž souhlasně přikývl.

„Franze znám od doby, kdy ViaTerra založil. Jestli máme v téhle zemi někoho, kdo umí s tím šíleným stresem zatočit, pak je to Franz. Vytvořil tu skutečnou oázu klidu.“

„Co až se ale člověk vrátí do opravdového světa?“ zeptala se Ellen. „Jak si můžete být jistí, že se opět nezačneme ládovat u McDonald's nebo si potají nepřihneme?“

Zasmála se tak pronikavě, až se hosté u vedlejšího stolu otočili k nim.

Elsa se na Ellen konsternovaně podívala. Wilgot se tvářil uraženě.

„Podle mě je na každém z nás, aby změnil vlastní přístup k životu. Aby pokračoval v tom, co se tady naučil,“ prohlásil.

Ellen se naklonila k Sofii.

„Uvidíme, jak se nám to podaří. No, a pokud ne, vždycky si můžeme najít nějakou jinou potrhlou terapeutickou skupinu. Takových přece je!“

Sofia se zasmála. Ráda si s Ellen zase někdy popovídá.

Po večeři se zašla podívat do vznikající knihovny. Dveře byly otevřené. Rozlehlé místnosti dodávalo na kráse zapadající slunce, červenožluté světlo hladilo stěny i podlahu. Před-

stavovala si, jak to tu bude vypadat se všemi těmi knihami, obrovskými pohovkami a moderním informačním systémem.

Nakonec se šla podívat do společenské místnosti hned vedle jídelny a přihlásila se na sdílený počítač, napsala e-mail rodičům a slíbila, že se u nich za pár týdnů zastaví na návštěvu.

Myšlenky se jí přesunuly k Ellisovi. Poté co se s ním rozešla, naprosto se sesypal. Házel věcmi kolem sebe a křičel jako šílený. Pak přišel ten blog, příspěvky a komentáře na její adresu, které se na celém internetu vyrojily jako houby po dešti. Vyvrcholilo to několika pornografickými fotografiemi, do kterých vložil její obličej. Každý okamžitě poznal, že se jedná o fotomontáž, co na tom ale záleželo? Jí to způsobilo opravdová muka.

Roztřásla se, jen si na Ellise vzpomněla, navíc se bála, co asi provede příště.

Ohlédla se přes rameno, ujistila se, že se nikdo nedívá, vynadala mobilní telefon a položila si ho těsně vedle klávesnice. Napsala esemesku Wilmě, shrnula první dny pobytu a zprávu zakončila:

Viš něco o Ellisovi? Mám dojem, že mi zase straší v hlavě.

Byla první kniha, kápě nebo ta jeskyně?

Jistě, první byla jeskyně, co jiného. Určitě jeskyně.

Slunce putovalo k obzoru. Lezli jsme dolů po skalách a chytali kraby, kteří uvízli v důlcích mezi kamennými bloky. Ukažu, jak je rozšlápnout a předhodit řehtajícím se rackům. Má na sobě krátkou džínovou sukni. Nohy má docela hnědé, hladké, dlouhé a k nakousnutí. Pak se ke mně otočí, slunce se jí zamotá do propletených vlasů a rozžehne je jako plameny. Jako by jí někdo do hlavy nasadil zápalku.

Uvažuji, že bych ji vzal s sebou, přes to přese všechno, ale nevím, jakou by v mém plánu mohla sehrát roli. Jak jen ji použít?

Pak se podívá směrem ke skalám a ukáže: „Podívej, Fredriku!“

Vzhlednu a spatřím to. Otvor ve skále, který tu zeje jak díra po vytrženém zubu.

Šplháme nahoru. Díra je vysoká a hluboká, ale vstup blokuje naplavené dříví a menší kameny, zřejmě od poslední bouřky. Taháme, šhubeme, vytrháváme, odhazujeme kameny a větve do vody, dokud vchod nevyčistíme.

Pak vlezeme dovnitř a posadíme se na podlahu jeskyně.

„Dá se sem dostat i seshora,“ řekne. „Stačí slézt po tom velkém šutru.“

Přikývnu a přisunu se k ní blíž. Přitisknu ji k chladné zemi. Chvilí zápasíme, pak se mi podaří dostat ruce pod její triko.

„Tady ne,“ řekne. „Zebe mě tu zadek.“ Posadí se a rozhlédne se po jeskyni. „To je vážně paráda, tohle místo!“ zakření se.

Sedíme dlouho, ani nedutáme a vchodem do jeskyně pozorujeme, jak se slunce noří do vody.

Občas si ještě na Ellise vzpomněla, přesto si připadala ne-
zvykle klidná. Čerstvý vzduch, zdravá výživa a spánek do-
staly tělo do příjemně omámeného stavu. Pak došlo na teze,
které všechno ještě vylepšily.

Začalo to ovšem neslavně.

„Na tomhle papíře nic není,“ řekla a podívala se na Olofa
Hurtiga, který stál před ní, oči plné očekávání.

„To já vím, Sofie. Možná byste si mohla první tezi přečíst
ještě jednou.“ Položil ji před ni na prázdný list.

Teze 1: Tvé vnitřní Já ví vše.

*Hlas, který v tobě dlí, ve skutečnosti žádný hlas není. Pokud
se naučíš mu naslouchat, probudíš se, snílku, ze svého snu. Ten-
to hlas má mnoho jmen: šestý smysl, jasnovidecství, předtucha
nebo mimosmyslové vnímání. My tomu říkáme intuice.*

*Tento hlas je jako slunce v zamračeném dni. I za oblohou
zakrytou mraky, dokonce i v té nejtemnější noci, slunce stále
svítí. Mračna a tma tě duševně rozptylují a zabraňují ti se svého
vnitřního Já dotknout.*

*Cvičení: Tvůj školitel ti ukáže bránu do tvé mysli. Pozoruj ji
a pátrej po svém vnitřním Já.*

„To už jsem četla,“ namítla. „Proč mám zírat na prázdný
papír?“

„Dělejte, co vám ukládá cvičení,“ opáčil Olof.

Připadala si zklamaná a zrazená, zmocňoval se jí vztek,
bzučel jí v hlavě jako včela, a tak do papíru mrzutě zabodla
pohled.

„Proč je ten text tak krátký? Myslela jsem, že teze jsou sku-
tečně vypracovaná pojednání.“

„Pravda je vždycky jednoduchá, Sofie.“

„Ano, ale civět na papír je hodně přes čáru.“

Soucítěně se na ni usmál.

„Řekněme, že papír je vaše mysl. Je docela prázdný a vy s ním můžete naložit, jak jen uznáte za vhodné. Proto ho nazýváme bránou. Co na tom papíru vidíte, Sofie?“

„Nic!“

„Přesně tak. Pokuste se najít prázdnotu ve své mysli, pak najdete samu sebe.“

Ještě že jsem za to neplatila, napadlo Sofii a zahleděla se na bílý list. Bobtnající hněv pomalu vychládal a ona nechala oči chvíli odpočívat, až se jí papír před nimi rozmazal. Seděla tak dlouho. Čas jako by se odporoučel. Nakonec se dostavil pocit stavu beztlíže a úlevy, zdálo se jí, že se jí kolem hlavy rozplynula jakási těsná hmota.

Odvrátila zrak od papíru a vzhledla k Olofovi.

„Připadám si lehčí. Jako bych nic nevážila.“

Jeho obličej se rozzářil do širokého úsměvu. Horlivě přikývl a položil jí ruku na rameno.

„Výborně! Pocítila jste své vnitřní já. Tak snadné to je. Zítra přejdeme k tezi číslo dvě.“

Zklamání z triviálnosti první teze se vypařilo ještě ten večer. Skutečně se cítila lehčí, v lepší náladě. Barvy získaly na jasnosti, zvuky na ostroti a její smích zněl vřeleji. Všimla si toho a příjemně ji to překvapilo.

Následujícího večera se vypravila do učebny bez větších očekávání. Olof už si natěšeně mnul ruce, úsměv mu téměř zkřivil útlý obličej. Sofia se rozhlédla a napadlo ji, jestli i ostatním připadala ze začátku první teze těžko stravitelná. Působili zcela netečně, jako by zírání na prázdný papír považovali za nejpřirozenější věc na světě. Seděla tu i Ellen Vingášová, která se právě čemusi nahlas smála a její školitel si jen tiskl prst ke rtům. Na bílých stěnách visel jediný plakát s anglickým nápisem „V jednoduchosti je síla“.

Sofia přemýšlela, proč to sem nenapsali švédsky, možná by to ale neznělo tak úderně.

„Teze číslo dvě!“ řekl Olof. „Jste připravená?“

Přikývla a posadila se naproti němu.

Teze 2: Tvá minulost jsi ty.

To, čím jsi dnes, je vyvrcholením všeho, co sis dosud myslel, udělal nebo co jiní udělali tobě. Jsi součtem svých subjektivních i objektivních zkušeností. Tím pádem můžeš tisíci různými rozhodnutími, která každý den učiníš, měnit své vlastní já. Veškerá síla, ze které můžeš kdy čerpat, se nachází v tobě samotném, ve tvé minulosti.

Cvičení: Tvůj školitel tě naučí, jak čerpat energii a sílu z vlastních vzpomínek.

„Tohle cvičení provedeme u mě v kanceláři,“ vysvětlil Olof. „Aby nás nikdo nerušil.“

Vešli do jeho pracovny, Olof zatáhl žaluzie a otočil jimi. Zůstaly napůl otevřené a dodaly tak všemu vybledlý a zašlý nádech. Svezla se do měkkého křesla a čekala a on mezitím vylovil z přihrádky ve stole jakýsi papírek.

„Zavřete oči. Dám vám pár jednoduchých příkazů a vy mi řeknete, co vidíte a co vás napadá.“

Olof každé slovo poměrně krátkých příkazů protahoval hlubokým, téměř šeptajícím hlasem.

Vzpomeňte si, kdy jste se cítila silná.

Vzpomeňte si, kdy jste se cítila vítězně.

Vzpomeňte si, kdy si s vámi život pohrál.

Zkuste si vybavit svůj první triumf.

Zdalo se, že ta otázka má nespočet variant, na jazyku se mu vždy okamžitě objevila další. Sofie si nejprve nedokázala nic dost dobře vybavit, pak se však začaly z paměti nořit různé události. Skryté vzpomínky. Krásné obrázky.